

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8ECdo/6/2016
Identifikačné číslo spisu:	2210207540
Dátum vydania rozhodnutia:	14.06.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:2210207540.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnených 1/ T. K. a 2/ I. K., bývajúcich v B., proti povinnému U. K. bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. Ladislavom Slovákovi, advokátom v Dunajskej Strede, Nemešsegská 6575/35, pre vymoženie 844,46 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Dunajská Streda, pod sp.zn. 7Er/515/2010, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 28. mája 2014 sp.zn. 10CoE/220/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Oprávnení 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Dunajská Streda uznesením z 2. decembra 2013 č.k. 7Er/515/2010-40 zamietol námietky povinného proti exekúcii. Súd mal za to, že povinný nepreukázal, že by nastali po vzniku exekučného titulu také okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti alebo sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná.

2. Krajský súd v Trnave uznesením z 28. mája 2014 sp.zn. 10CoE/220/2014 odvolanie povinného voči uzneseniu súdu prvej inštancie odmietol. Rozhodol s poukazom na ustanovenie § 50 ods. 4, § 202 ods. 2 Exekučného poriadku a § 374 ods. 4 veta tretia, § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že zákon a contrario nepripúšťa odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí námietok proti exekúcii aj vzhľadom na to, že rozhodol vo veci sudca.

3. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie (24. septembra 2014) povinný. Navrhol, aby ho dovolací súd zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., pretože rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho názoru.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [(§ 35 Civilného sporového poriadku, zákon č.

160/2015 Z.z. (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu (§ 424 C.s.p.) zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie povinného treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

5. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C.s.p. a prípustnosť dovolania povinného posudzoval podľa O.s.p.

6. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C.s.p. stručne uvádza, že dovolanie smeruje proti uzneseniu, voči ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 239 ods. 1 a 2 O.s.p.). Za týchto okolností by bolo dovolanie povinného prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z väd uvedených v § 237 O.s.p. (v znení platnom don 1. januára 2015). Takéto vady konania však dovolateľ nenamietal a ich výskyt nezistil ani dovolací súd.

7. Pokiaľ je v dovolaní namietané, že napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

8. Nesprávne právne posúdenie veci bolo síce relevantným dovolacím dôvodom v tom zmysle, že ho bolo možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladalo (pozri tiež R 54/2012). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

9. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania povinného nebolo možné vyvodiť z ustanovenia § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie povinného odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

10. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

11. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.